

A close-up photograph of a young woman with long brown hair, smiling broadly. She is wearing a vibrant purple, off-the-shoulder, ribbed knit sweater. Her hands are clasped together, holding a white ceramic mug. The background is a soft, out-of-focus blue. The overall mood is warm and positive.

ELLE KENNEDY

H
ΣΥΝΕΧΕΙΑ

O F F - C A M P U S

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Off Campus 5 – Η Συνέχεια**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Off Campus 5 – The Legacy

Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Νέιπερβιλ 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Elle Kennedy

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Christine Coffey

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Elle Kennedy, 2021

© Φωτογραφία εξωφύλλου: onlymag/Adobe Stock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2025

ISBN 978-618-01-6038-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ELLE KENNEDY

Η

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

O F F - C A M P U S

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Όλες οι σημειώσεις της έκδοσης ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Λόγκαν

«Με έχει καρφώσει με το βλέμμα της!»

«Ναι, καλά!»

«Κοιτάζει συνέχεια προς τα εδώ! Με θέλει, σου λέω!»

«Αποκλείεται μια καυτή πιτσιρίκα σαν κι αυτή να κοιτάζει έναν παππού σαν κι εσένα».

«Είκοσι οκτώ χρονών είμαι!»

«Αλήθεια; Ακόμα πιο αρχαίος απ' ό,τι νόμιζα».

Καταπίνω ένα γελάκι. Κρυφακούω αυτό το τρίο χρηματιστών εδώ και είκοσι λεπτά. Στην πραγματικότητα, δεν ξέρω αν είναι πράγματι χρηματιστές, αλλά φορούν καλοραμμένα κοστούμια και πίνουν ακριβά ποτά στο κέντρο της πόλης, εκεί όπου ανθούν οι οικονομικές δραστηριότητες δηλαδή, άρα είναι πολύ πιθανό να εργάζονται σε αυτόν τον κλάδο.

Εγώ από την άλλη, είμαι ο ατημέλητος αθλητής με το σκισμένο τζιν και το «Under Armour» φούτερ, που πίνει ένα μπουκάλι μπύρα στο τέλος του μπαρ. Ήμουν τυχερός που βρήκα μια άδεια θέση, καθώς το μέρος είναι απόψε γεμάτο. Βρισκόμαστε στην καρδιά των διακοπών και τα μπαρ της Βοστώνης ξεχειλίζουν από πελάτες που έχουν πάρει άδεια από τη δουλειά ή που τα παιδιά τους δεν έχουν σχολείο. Οι τρεις τύποι που κατασκοπεύω μόλις και μετά βίας έριξαν μια ματιά προς το μέρος μου, όταν έκατσα σ' ένα παραδιπλανό σκαμπό, γεγονός που κάνει πιο εύκολο το να ακούω την ανόητη συζήτησή τους.

«Ποια είναι, λοιπόν, η απόδοση για τον Μπέικερ;» ρωτάει ένας από τους άνδρες.

Αυτός και ο ξανθός φίλος του παρατηρούν τον μελαχρινό της παρέας – τον αρχαίο. «Οκτώ τοις εκατό», λέει ο πρώτος.

Ο ξανθός είναι πιο γενναιόδωρος. «Δέκα τοις εκατό».

«Ας μοιραστούμε τη διαφορά και ας του δώσουμε ένα εννιάρι. Αυτή είναι η απόδοσή του: εννέα προς ένα».

Ίσως τελικά και να μην είναι χρηματιστές. Προσπαθώ να καταλάβω τη μέθοδο του υπολογισμού τους, αλλά μου φαίνεται εντελώς αυθαίρετη και σίγουρα δε βασίζεται καθόλου σε πραγματικά μαθηματικά.

«Άντε γαμηθείτε και οι δύο. Έχω πολύ περισσότερες πιθανότητες», διαμαρτύρεται ο Μπέικερ. «Έχετε δει αυτό το ρολόι;» ανασηκώνει τον αριστερό του καρπό για να δείξει το γυαλιστερό του Ρόλεξ.

«Εννέα προς ένα», επιμένει ο πρώτος. «Τελευταία προσφορά!» Ο κύριος Ρόλεξ γκρινιάζει εκνευρισμένος καθώς κοπανάνει μερικά χαρτονομίσματα πάνω στον πάγκο. Οι άλλοι δύο ακολουθούν το παράδειγμά του.

Απ' ό,τι έχω καταλάβει, το παιχνίδι τους έχει ως εξής:

Βήμα 1: Ένας απ' αυτούς διαλέγει μια κοπέλα στο μπαρ.

Βήμα 2: Οι άλλοι δύο εκτιμούν (με ποιον τρόπο, κανείς δεν ξέρει) τις πιθανότητες να πάρει ο πρώτος το τηλέφωνό της.

Βήμα 3: Αφήνουν πολλά μετρητά πάνω στον πάγκο.

Βήμα 4: Ο άντρας πλησιάζει την κοπέλα που αναπόφευκτα τον απορρίπτει. Χάνει τα χρήματα που στοιχημάτισε, μόνο και μόνο για να τα πάρει πίσω στον επόμενο γύρο, όταν απορριφθεί με τη σειρά του ο επόμενος τύπος.

Όλο αυτό το παιχνίδι είναι άσκοπο και εντελώς ηλίθιο. Πίνω την μπίρα μου και διασκεδάζω παρακολουθώντας τον κύριο Ρόλεξ να περπατάει προς μια εντυπωσιακή γυναίκα με στενό επώνυμο φόρεμα. Συνοφρυώνεται καθώς τον βλέπει να πλησιάζει, πράγμα που μου λέει ότι τα φιλαράκια του πρόκειται να κερδίσουν αρκετά μετρητά. Αυτοί οι τύποι μπορεί να φορούν

ακριβά κοστούμια, αλλά εξακολουθούν να μην έχουν καμία σχέση με τις γυναίκες στο μπαρ. Και οι κλασάτες γυναίκες δε δείχνουν συνήθως καμία ανοχή στους ανώριμους μαλάκες, γιατί ξέρουν ότι μπορούν να τα καταφέρουν πολύ καλύτερα.

Το σαγόνι του κυρίου Ρόλεξ είναι σφιγμένο, όταν επιστρέφει με άδεια χέρια στην παρέα του. Οι φίλοι του ζητωκραυγάζουν και εισπράττουν τα κέρδη τους. Την ώρα που ο Ξανθός ετοιμάζεται να διαλέξει νέο στόχο, αφήνω το ποτήρι της μπύρας μου στον λείο πάγκο και λέω με αργόσυρτη φωνή, «Μπορώ να παίξω;»

Τρία κεφάλια στρέφονται προς το μέρος μου. Ο κύριος Ρόλεξ κοιτάζει τα κάζουαλ ρούχα μου και μετά χαμογελάει. «Συγγνώμη, φίλε, αλλά δεν μπορείς να αντέξεις οικονομικά αυτό το παιχνίδι. Πίστεψέ με».

Στρέφω απαυδισμένος το βλέμμα μου ψηλά, βγάζω το πορτοφόλι από την τσέπη μου και το ανοίγω, δίνοντάς τους σαφή εικόνα όλων των μετρητών που βρίσκονται εκεί μέσα. «Δοκιμάστε με», λέω ευγενικά.

«Δηλαδή τόση ώρα κάθεσαι απλώς εκεί και κρυφακούς;» απαιτεί να μάθει ο Ξανθός.

«Δε μιλούσατε και τόσο χαμηλόφωνα. Όπως κι αν έχει, μου αρέσει να τζογάρω. Δεν έχει σημασία για τι πράγμα. Απλώς θέλω πάντα να συμμετέχω στο παιχνίδι. Τι λέτε, λοιπόν; Ποια είναι η δική μου απόδοση με...» σαρώνω με το βλέμμα μου αργά τη γεμάτη κόσμο αίθουσα, «με αυτήν», ολοκληρώνω τη φράση μου.

Αντί να ακολουθήσουν το βλέμμα μου, τρία ζευγάρια μάτια παραμένουν κολλημένα πάνω μου. Με παρατηρούν για αρκετή ώρα, σαν να προσπαθούν να αποφασίσουν αν τους δουλεύω. Έτσι, σηκώνομαι από το σκαμπό και τους πλησιάζω. «Κοιτάξτε πόσο καυτή είναι. Πιστεύετε ότι ένας τύπος σαν κι εμένα θα μπορούσε να πάρει το τηλέφωνό της;»

Ο κύριος Ρόλεξ είναι ο πρώτος που χαλαρώνει την άμυνά του. «Αυτή;» λέει, γνέφοντας όχι και τόσο διακριτικά προς την

όμορφη κοπέλα που παραγγέλνει ποτό από τον μπάραμαν. «Εννοείς τη Μικρή-Δεσποινίδα-Αθώα;»

Δεν έχει άδικο. Υπάρχει σίγουρα ένας αέρας αθωότητας πάνω της. Το λεπτό προφίλ της αποκαλύπτει μερικές φακίδες στη μύτη, και τα ανοιχτόχρωμα καστανά μαλλιά της πέφτουν χαλαρά γύρω από τους ώμους της χωρίς να είναι περίπλοκα χτενισμένα, όπως είναι οι κομμώσεις στις περισσότερες γκόμενες εδώ μέσα. Παρά το στενό μαύρο μπλουζάκι και την κοντή φούστα της, είναι περισσότερο κορίτσι της διπλανής πόρτας παρά σέξι γατούλα.

Ο μελαχρινός άντρας ρουθουνίζει δυνατά. «Ναι, καλά! Καλή τύχη εύχομαι!»

Ανασηκώνω τα φρύδια μου. «Τι; Νομίζεις δηλαδή ότι δεν έχω καμία ελπίδα;»

«Φίλε, κοιτάξου στον καθρέφτη. Είσαι αθλητής, σωστά;»

«Είτε αυτό είτε παίρνει στεροειδή», πετάγεται ο ξανθός τύπος.

«Είμαι αθλητής», επιβεβαιώνω, αλλά δε δίνω περισσότερες λεπτομέρειες. Προφανώς αυτοί οι τύποι δεν είναι φανατικοί οπαδοί του χόκεϊ, αλλιώς θα με αναγνώριζαν ως τον τελευταίο νεοσύλληκτο της ομάδας της Βοστώνης.

Ή ίσως και όχι. Δεν έχω βρεθεί και πολλή ώρα στον πάγο από τότε που έφυγα από την προπαρασκευαστική ομάδα και υπέγραφα στους επαγγελματίες. Ακόμα προσπαθώ να αποδείξω τις ικανότητές μου στον προπονητή και τους συμπαίκτες μου. Αν και πήρα μια ασίστ στο τελευταίο παιχνίδι, που ήταν καλό. Μα ένα γκολ θα ήταν ακόμα πιο καλό.

«Οπότε ένα τέτοιο γλυκό πλάσμα θα ένιωθε απειλή απέναντί σου», με ενημερώνει ο κύριος Ρόλεξ. «Οι πιθανότητες να πάρεις τον αριθμό της είναι... είκοσι προς ένα».

Οι φίλοι του συμφωνούν. «Είκοσι πέντε τοις εκατό του δίνω εγώ», λέει ο άλλος, και για άλλη μια φορά τα μαθηματικά τους δε βγάζουν κανένα νόημα.

«Κι αν θέλω κάτι περισσότερο από τον αριθμό της;» τους προκαλώ.

Ο Ξανθός χασκογελάει. «Θέλεις να μάθεις την απόδοση του να φύγεις μαζί της; Εκατό προς ένα!»

Κοιτάζω ξανά τη μελαχρινή. Φοράει μαύρες σουέτ μπότες με χοντρό τακούνι και έχει το ένα πόδι σταυρωμένο πάνω από το άλλο, καθώς πίνει το ποτό της. Είναι πολύ χαριτωμένη.

«Διακόσια δολάρια ότι θα την κάνω να χώσει τη γλώσσα της στον λαιμό μου σε λιγότερο από πέντε λεπτά», προτείνω μ' αλαζονικό χαμόγελο.

Οι νέοι μου φίλοι ξεσπούν σε υστερικά γέλια. «Ναι, σίγουρα, αδερφέ μου!» λέει ο κύριος Ρόλεξ γελώντας. «Σε περιήπωση που δεν το έχεις παρατηρήσει, οι γυναίκες σε αυτό το μαγαζί φωνάζουν ανώτερη τάξη. Ούτε μία δε θα χαμουρευόταν μαζί σου δημοσίως».

Βάζω ήδη δύο χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων πάνω στον πάγκο. «Φοβάστε το σεξαπίλ μου, ε;» τους κοροϊδεύω.

«Χα! Νομίζεις! Είμαι μέσα...» λέει ο Ξανθός τύπος ενώ τοποθετεί δύο χαρτονομίσματα πάνω από τα δικά μου. «Κοίτα να απολαύσεις τη χυλόπιτα, Loverboy!»

Πιάνω το ποτήρι μου και πίνω μονορούφι την υπόλοιπη μπίρα. «Κουράγιο σε υγρή μορφή», λέω στην τριάδα και ο κύριος Ρόλεξ με παρατηρεί με αποδοκιμασία. «Κοιτάξτε τώρα να μαθαίνετε», συμπληρώνω και, κλείνοντάς τους το μάτι, απομακρύνομαι προς τον στόχο μου.

Αμέσως, η προσοχή της στρέφεται πάνω μου. Μια υποψία χαμόγελου, αν και συνεσταλμένου, εμφανίζεται στο πρόσωπό της. Γαμώτο, έχει ωραία χείλη. Γεμάτα, ροζ και γυαλιστερά. Όταν τα βλέμματά μας διασταυρώνονται, είναι σαν να εξαφανίζονται όλοι οι άλλοι στο μπαρ. Τα καστανά της μάτια είναι όμορφα και εκφραστικά, και πάνω τους αποτυπώνεται τώρα μια γλυκιά πείνα που αυξάνει τους παλμούς μου. Είμαι παγιδευμένος στην τροχιά της, τα πόδια μου επιταχύνουν από μόνα τους. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα βρίσκομαι δίπλα της και τη χαιρετάω με ένα τραχύ «Γεια».

«Γεια», μου απαντάει.

Χρειάζεται να γύρει το κεφάλι της για να μπορέσει να με κοιτάξει, επειδή είναι καθιστή κι εγώ είμαι, ούτως ή άλλως, πολύ ψηλός. Πάντα ήμουν μεγαλόσωμος, αλλά έχω φουσκώσει ακόμα περισσότερο από τότε που άρχισα να παίζω χόκεϊ σε υψηλότερο επίπεδο. Το πατινάξ στους επαγγελματίες είναι σωματικά πολύ απαιτητικό.

«Να σε κεράσω ένα ποτό;» της προτείνω.

Σηκώνει το γεμάτο ποτήρι της. «Όχι, ευχαριστώ. Έχω ήδη».

«Τότε να σου αγοράσω το επόμενο».

«Δε θα υπάρξει επόμενο. Δεν εμπιστεύομαι τον εαυτό μου».

«Γιατί έτσι;»

«Είμαι κατηγορία φτερού κι ένα ποτό με ζαλίζει». Τα χείλη της καμπυλώνουν ελαφρά. «Δύο ποτά, επομένως, με οδηγούν στο να κάνω άσχημα πράγματα...»

Ανάθεμα αν το πουλί μου δε συσπάται στο άκουσμα της φράσης. «Πόσο άσχημα;» ρωτάω ξεροκαταπίνοντας.

Αν και κοκκινίζει, δεν αποφεύγει την ερώτηση. «Πολύ πολύ άσχημα!»

Της χαμογελάω και μετά φωνάζω τον μπάρμαν κάνοντας μια γρήγορη υπερβολική χειρονομία. «Άλλο ένα ποτό για την κυρία!» της παραγγέλνω.

Γελάει, κι ο μελωδικός ήχος μου προκαλεί ανατριχίλα. Με ελκύει τρελά. Αντί να πάρω το άδειο σκαμπό δίπλα της, παραμένω όρθιος. Αλλά πλησιάζω πιο κοντά, και το γόνατό της αγγίζει ελαφρά τον γοφό μου. Ορκίζομαι ότι ακούω την αναπνοή της να σκαλώνει από την αμυδρή αυτή επαφή.

Ρίχνω μια ματιά και βλέπω τους νέους μου φίλους να μας παρακολουθούν με μεγάλο ενδιαφέρον. Ο κύριος Ρόλεξ χτυπάει δραματικά το ρολόι του, σαν να θέλει να μου υπενθυμίσει πως ο χρόνος περνάει.

«Λοιπόν, άκου!» Φέρνω τα χείλη μου κοντά στ' αυτί της για να μπορέσει να με ακούσει και αυτήν τη φορά νιώθω την ανάσα της να κόβεται. Τα πεταχτά στήθη της ανασηκώνονται καθώς προσπαθεί να ρουφήξει αέρα. «Τα φιλαράκια μου μου έδω-

σαν ένα είκοσι πέντε τοις εκατό πιθανότητες να καταφέρω να πάρω το τηλέφωνό σου».

Τα μάτια της περιπλανιούνται προς το μέρος τους με μια σατανική έκφραση. «Ουάου. Δε σου έχουν και πολύ εμπιστοσύνη, ε; Λυπάμαι!»

«Δε χρειάζεται. Έχω ανατρέψει πολύ χειρότερα προγνωστικά. Αλλά... να σου πω ένα μυστικό;» Το στόμα μου αγγίζει τον λοβό του αυτιού της καθώς ψιθυρίζω, «Δε θέλω τον αριθμό σου».

Γυρίζει και με κοιτάζει έκπληκτη και το βλέμμα της καρφώνεται στο δικό μου. «Δεν τον θέλεις;»

«Όχι!»

«Και τότε τι ακριβώς θέλεις;» Παίρνει το ποτό της και πίνει βιαστικά μια γουλιά.

Το σκέφτομαι για μια στιγμή. «Θέλω να σε φιλήσω».

Γελάει πάλι ξαφνιασμένη. «Αχά. Το λες επειδή ελπίζεις ότι θα το κάνω και τότε θα μπορέσεις να αποδείξεις στους φίλους σου ότι δεν είσαι αποτυχημένος».

Κοιτάζω ξανά πάνω από τον ώμο μου. Ο κύριος Ρόλεξ χαμογελά γεμάτος ικανοποίηση. Χτυπάει ξανά το ρολόι του. Τις τοκ. Τα πέντε λεπτά έχουν σχεδόν τελειώσει. Σύμφωνα με το δικό μου ρολόι έχω λιγότερα από δύο στη διάθεσή μου.

«Όχι», της λέω. «Δεν είναι αυτός ο λόγος που θέλω οπωσδήποτε να σε φιλήσω».

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια...» Γλείφω το κάτω χείλος μου. «Θέλω να σε φιλήσω γιατί είσαι η πιο καυτή γυναίκα στο μπαρ». Ανασηκώνω τους ώμους. «Και τέλος πάντων, είναι προφανές ότι κι εσύ θέλεις το ίδιο πράγμα».

«Και από πού το κατάλαβες αυτό;» με προκαλεί.

«Από το γεγονός ότι δεν έχεις σταματήσει να κοιτάς το στόμα μου από τη στιγμή που ήρθα δίπλα σου».

Μισοκλείνει τα μάτια της.

«Βλέπεις, εδώ ακριβώς είναι το πρόβλημα». Σέρνω ελαφρώς τις άκρες των δαχτύλων μου κατά μήκος του λεπτού της βρα-

χίονα. Δεν αγγίζω γυμνό δέρμα, όμως εκείνη εμφανώς ανατριχιάζει. «Τα φιλαράκια μου πιστεύουν ότι είσαι εντελώς αθώα. Με προειδοποίησαν ότι θα σε τρομάξει κάποιος σαν κι εμένα. Κάποιος τραχύς και άξεστος. Ξέρεις, όμως, τι πιστεύω εγώ;»

«Τι;» Η φωνή της βγαίνει με δυσκολία.

«Νομίζω πως σου αρέσει το σκληρό και άγριο!» Για άλλη μια φορά, σκύβω πιο κοντά της. Φοράει ένα μικροσκοπικό διαμαντένιο σκουλαρίκι, και το αγγίζω με την άκρη της γλώσσας μου μην μπορώντας να αντισταθώ. Ακολουθεί άλλη μια απότομη εισπνοή και νιώθω την ικανοποίηση να με γεμίζει. «Μόνο αθώα δεν είσαι, σωστά;» συνεχίζω. «Δεν είσαι το καλό κορίτσι που όλοι πιστεύουν και νομίζω ότι τώρα δε θέλεις τίποτα περισσότερο από το να χάσεις τη γλώσσα σου στο στόμα μου και να χαράξεις τα νύχια σου στην πλάτη μου και να με αφήσεις να σε γαμήσω εδώ μπροστά σε όλους».

Βογκάει δυνατά. Ένα αυτάρεσκο χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπό μου, όταν εκείνη αρπάζει το πίσω μέρος του κεφαλιού μου και με τραβάει προς τα κάτω για ένα παθιασμένο φιλή. «Έχεις δίκιο», ψιθυρίζει ανάμεσα στα χείλη μου. «Δεν είμαι καθόλου καλό κορίτσι».

Ο πούτσος μου είναι σκληρός πριν καν η γλώσσα της μπει στο στόμα μου. Και όταν το κάνει, γλιστρώντας μέσα από τα ανοιχτά μου χείλη, είναι η σειρά μου να βογκήξω. Έχει γεύση τζιν και σεξ, και τη φιλάω πεινασμένα, ενώ έχω επίγνωση των δυνατών επιφωνημάτων που μας περιβάλλουν. Είμαι σίγουρος ότι μερικά από αυτά προέρχονται από τους φίλους μου, τους χρηματιστές, αλλά είμαι πολύ απασχολημένος για να απολαύσω τη νίκη μου.

Καθώς η γλώσσα μου γλιστρά πάνω στη δική της, σπρώχνω απαλά το ένα μου πόδι ανάμεσα στους μαλακούς μηρούς της, αφήνοντάς τη να νιώσει πόσο σκληρός είμαι.

«Θεέ μου», μουρμουρίζει. Διακόπτει το φιλή, με τα μάτια της να λάμπουν από καθαρό πόθο. «Πάμε να φύγουμε αποδώ; Κάπου πιο ιδιωτικά ίσως;»

«Όχι. Σε θέλω τώρα». Η φωνή μου ακούγεται σπασμένη σαν να μασάω χαλίκια.

Ανοιγοκλείνει τα μάτια της σαστισμένη. «Τώρα;»

«Μμμ-χιμμ». Ακουμπάω το ένα χέρι στη λεπτή της μέση, χαϊδεύοντάς τη δελεαστικά. «Έχω ακούσει ότι οι γυναικείες τουαλέτες έχουν πραγματικά μεγάλους θαλάμους!»

Πιέζει τη δική της παλάμη στο κέντρο του στήθους μου. Όχι όμως για να με απομακρύνει. Με χαϊδεύει κι εκείνη ενώ το καυτό της βλέμμα περιπλανιέται σε όλο το μήκος του σώματός μου. Μετά γέρνει το κεφάλι της και ρωτάει, «Τι θα έλεγε η φίλη σου για όλο αυτό;»

Της χαμογελάω πρόστυχα. «Θα έλεγε... βιάσου, Τζον, πρέπει να χύσω τώρα!»

Η Γκρέις βογκάει ξανά ξαναμμένη.

«Αυτό ακριβώς εννοώ», την πειράζω, αλλά το κορίτσι μου δε δείχνει να ενοχλείται. Μερικές φορές μου είναι δύσκολο να πιστέψω ότι αυτή η κοπέλα ήταν κάποτε εκείνη η νευρική φλύαρη πρωτοετής, στον κοιτώνα της οποίας βρέθηκα κατά λάθος. Ότι η γλυκιά Γκρέις Άιβερς που ερωτεύτηκα είναι αυτή η ατρόμητη γυναίκα μπροστά μου, η σέξι αλεπουδίτσα που θα με αφήσει να τη γαμήσω τώρα στο μπάνιο.

Βέβαια, η Γκρέις διάλεξε μόνη της το μπαρ και έλεγξε εξονυχιστικά την καθαριότητα στις τουαλέτες πριν συμφωνήσει στην αποψινή φαντασίωση εναλλαγής ρόλων. Οπότε, ναι, είναι ακόμα το παράξενο κορίτσι που γνώρισα πριν από χρόνια. Απλώς τυχαίνει να είναι και η καυτή, πεινασμένη για σεξ κοπέλα μου. Παίρνω το χέρι της και την τραβάω από το σκαμπό. Είμαι ακόμα σκληρός σαν βράχος και χρειάζομαι άμεσα να ανακουφιστώ. Κρίνοντας από τη ρηχή αναπνοή της, είναι εξίσου ερεθισμένη με μένα. «Λοιπόν, τι λες;» τη ρωτάω, τρίβοντας το εσωτερικό της παλάμης της με τον αντίχειρά μου.

Η Γκρέις στέκεται στις μύτες από τις ψηλοτάκουνες μπότες της και πιέζει τα χείλη της στ' αυτί μου. «Βιάσου, Τζον, πρέπει να χύσω!»

Καταπίνω ένα πεινασμένο γέλιο, καθώς την ακολουθώ προς τον πίσω διάδρομο. Πριν περάσουμε την πόρτα, ρίχνω μια τελευταία ματιά πίσω μου. Οι χρηματιστές με κοιτάζουν σαν να είμαι εξωγήινος από άλλον πλανήτη. Δείχνω τα χρήματα στο μπαρ και κάνω ένα ευγενικό νεύμα σαν να τους λέω, «Χάρισμά σας!»

Δε χρειάζεται να κερδίσω κάποιο ηλίθιο στοίχημα. Είμαι ήδη ο πιο τυχερός άνθρωπος σ' αυτό το μπαρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Λόγκαν

«Πραγματικά δε χρειαζόταν να το κάνεις αυτό», επιμένει ο πατέρας της Γκρέις καθώς κλείνω το καπό του SUV του. «Όχι ότι δεν το εκτιμώ, αλλά αισθάνομαι πραγματικά σαν πανίβλακας που σε έχωσα να δουλέψεις παραμονή Χριστουγέννων».

Σκουπίζω μ' ένα καθαρό πανί τους λεκέδες λαδιού κινητήρα από το πιγούνι μου και προσπαθώ με κάθε τρόπο να μη γελάσω. Συμπαθώ πάρα πολύ τον Τιμ Άιβερς, αλλά μου φαίνεται πάντα αστείο να ακούω έναν ενήλικα άντρα να χρησιμοποιεί λέξεις όπως «πανίβλακας».

Στα τέσσερα χρόνια που βγαίνω με την κόρη του, μπορώ να μετρήσω στα δάχτυλα του ενός χεριού μου τις φορές που τον έχω ακούσει να βρίζει, γεγονός που έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη δική μου ανατροφή. Μεγάλωσα μ' έναν αλκοολικό πατέρα του οποίου κάθε δεύτερη λέξη ήταν βροισιά. Η καημένη η μητέρα μου χρειάστηκε κάποτε να συναντήσει τη δασκάλα μου στο νηπιαγωγείο, επειδή είχα αποκαλέσει ένα άλλο παιδί «γαμημένη σκατόφατσα». Ήταν εκείνη η εποχή... η πολύ κακή, δυστυχισμένη εποχή.

Ευτυχώς, όλα έχουν πλέον αλλάξει. Ο μπαμπάς μου είναι νηφάλιος εδώ και σχεδόν τέσσερα χρόνια και, παρόλο που δεν έχουμε αποκαταστήσει πλήρως τη σχέση μας, τουλάχιστον δεν τον μισώ πια. Αν θέλω βέβαια να είμαι ειλικρινής, βλέπω πια τον πατέρα της Γκρέις ως πατρική φιγούρα. Είναι πολύ καλός

τύπος, αν παραβλέψεις το γεγονός ότι προτιμά το ποδόσφαιρο από το χόκεϊ, αλλά κανείς δεν είναι τέλειος.

«Τιμ, άκουσέ με! Δεν πρόκειται να αφήσω τον, κατά κάποιο τρόπο, μπαμπά μου να πληρώσει για να του αλλάξουν τα λάδια, όταν μπορώ να το κάνω εγώ δωρεάν», του διευκρινίζω. «Μεγάλωσα δουλεύοντας στο συνεργείο μας. Μπορώ να αλλάξω λάδια με κλειστά τα μάτια».

«Είσαι σίγουρος;» επιμένει, ρυθμίζοντας τα γυαλιά του πιο βολικά στη μύτη του. «Ξέρεις ότι δε μου αρέσει να σε εκμεταλλεύομαι, γιε μου!»

Γιε μου... Γαμώτο, αυτή η προσφώνηση με τελειώνει κάθε φορά. Δεν υπάρχει λόγος στην πραγματικότητα να με αποκαλεί έτσι ο Τιμ. Δεν είναι ότι είμαστε παντρεμένοι η Γκρέις κι εγώ ή τίποτα τέτοιο. Όταν αρχίσαμε να βγαίνουμε, είχα σκεφτεί ότι ίσως ήταν το στυλ του να αποκαλεί κάθε νεότερο άντρα «γιο» του. Αλλά όχι, μόνο εμένα φωνάζει έτσι. Και δεν μπορώ να αρνηθώ ότι μ' αρέσει να το ακούω.

«Το ξέρω, γι' αυτό και προσφέρθηκα», τον διαβεβαιώνω. «Και όπως σου είπα και πριν, μην τυχόν και ξαναπάς σε αυτήν την πανάκριβη αντιπροσωπεία για τις επισκευές και το σέρβις σου. Θα τα αναλάβει όλα ο αδερφός μου· χωρίς καμία χρέωση».

«Τι κάνει ο αδερφός σου;» Ο μπαμπάς της Γκρέις κλειδώνει το αυτοκίνητό του πριν κατευθυνθεί προς την πόρτα του γκαράζ. Τον ακολουθώ μέχρι έξω στο δρομάκι, όπου ο παγωμένος αέρας δροσίζει αμέσως το πρόσωπό μου. Δεν έχει χιονίσει ακόμα στο Χέιστινγκς αυτόν τον χειμώνα, αλλά η Γκρέις είπε ότι η πρόγνωση λέει ότι θα πέσει πολύ χιόνι αύριο το πρωί. Τέλεια. Λατρεύω τα λευκά Χριστούγεννα.

«Μια χαρά είναι ο Τζεφ», απαντώ. «Μου είπε να σου ευχηθώ καλές γιορτές. Λυπούνται που δεν μπορούν να έρθουν για το δείπνο απόψε».

Ο αδερφός μου και η σύζυγός του, η Κάιλι, θα περάσουν φέτος τις διακοπές τους στο Μεξικό παρέα με την οικογένειά της. Είναι η τεσσαρακοστή επέτειος γάμου των γονιών της, οπότε

αποφάσισαν να οργανώσουν μια μεγάλη γιορτή σ' έναν ηλιόλουστο προορισμό. Ωστόσο, η μαμά μου και ο πατριός μου, ο Ντέιβιντ, θα έρθουν απόψε, θα έχει πλάκα επομένως η βραδιά. Η Γκρέις κι εγώ διασκεδάζουμε πάντα παρακολουθώντας τις συζητήσεις ανάμεσα στον αυστηρό μοριακό βιολόγο πατέρα της και τον απίστευτα ανιαρό και άχρωμο λογιστή πατριό μου. Πέρσι βάλαμε στοίχημα για το πόσα βαρετά θέματα θα μπορούσαν να ανακύψουν σ' ένα βράδυ. Η Γκρέις κέρδισε με δώδεκα συνολικά. Εγώ είχα προβλέψει δέκα, αλλά προφανώς ξέχασα τη νέα μανία του Τιμ για αντίκες μπουκάλια γάλακτος και τη νέα συλλογή κεραμικών ελεφάντων του Ντέιβιντ.

«Η Τζόσι λυπάται που δεν μπόρεσε να έρθει», λέει ο Τιμ, αναφερόμενος στη μητέρα της Γκρέις που ζει στο Παρίσι. Παρόλο που έχουν χωρίσει εδώ και χρόνια, εξακολουθούν να είναι πολύ δεμένοι. Σε αντίθεση με τους δικούς μου γονείς, που δεν μπορούν ούτε καν να βρεθούν στο ίδιο δωμάτιο, ακόμα και τώρα που ο πατέρας μου είναι πια νηφάλιος. Η Γκρέις κι εγώ έχουμε κάνει πολλές συζητήσεις για το τι θα συμβεί όταν παντρευτούμε – *όταν, όχι αν*, γιατί σοβαρά τώρα! Τα πράγματα μεταξύ μας είναι ξεκάθαρα και το ξέρουμε και οι δύο. Όπως κι αν έχει, έχουμε αγχωθεί με το πώς θα χειριστούμε τις προσκλήσεις στον γάμο μας.

Τελικά αποφασίσαμε ότι μάλλον θα κλεφτούμε για να αποφύγουμε τα δράματα, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να παρευρεθεί η μαμά μου, αν είναι και ο μπαμπάς εκεί. Δεν την κατηγορώ. Ο μπαμπάς έκανε τη ζωή της κόλαση κατά τη διάρκεια του γάμου τους. Ήταν εκείνη που αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει επί χρόνια τα μεθυσμένα ξεσπάσματά του, τις λιποθυμίες και τις αποτυχημένες απόπειρες αποτοξίνωσης, ενώ προσπαθούσε να μεγαλώσει μόνη της στην ουσία τους δύο γιους της. Δε νομίζω, λοιπόν, ότι θα τον συγχωρήσει και είναι θαύμα που ο Τζεφ κι εγώ τα καταφέραμε.

«Ξέρεις τελικά αν το πρόγραμμά σου θα σου επιτρέψει να πας με την Γκρέις στο Παρίσι το καλοκαίρι;» με ρωτάει χαλα-

ρά καθώς κατευθυνόμαστε από το πλάι του σπιτιού προς τη σκεπαστή βεράντα.

«Όλα εξαρτώνται από το αν η ομάδα θα μπει στα πλεί οφ. Από τη μία, ακούγονται υπέροχοι δύο μήνες στο Παρίσι. Από την άλλη, όμως, αυτό θα σημαίνει πως αποκλειστήκαμε, που το λες και χάλια».

Ο Τιμ γελάει. «Τα βλέπεις τώρα; Αν έπαιζες ποδόσφαιρο, η σεζόν θα τελείωνε τον Φεβρουάριο και θα μπορούσες άνετα να πας ταξίδι...»

«Μια από αυτές τις μέρες, κύριε, θα σας δέσω σε μια καρέκλα και θα σας αναγκάσω να παρακολουθείτε ασταμάτητα αγώνες χόκεϊ μέχρι που να μην έχετε άλλη επιλογή από το να αγαπήσετε το άθλημα!»

«Ούτε έτσι δε θα πιάσει», απαντάει εύθυμα.

Χαμογελάω. «Πρέπει να δείξετε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στις ικανότητές μου στα βασανιστήρια».

Μόλις φτάνουμε στα σκαλιά της βεράντας, ένα μεγάλο καφέ βαν σταματάει στο πεζοδρόμιο μπροστά από το σπίτι. Για ένα δευτερόλεπτο μπερδεύομαι, νομίζοντας ότι είναι η μαμά και ο Ντέιβιντ, μέχρι που βλέπω το λογότυπο της UPS.

«Ακόμα κάνουν παραδόσεις;» σχολιάζει ο Τιμ εντυπωσιασμένος. «Παραμονή Χριστουγέννων στις έξι το απόγευμα; Ο καημένος...»

Όντως, ο καημένος. Ο διανομέας που μας πλησιάζει περπατώντας στο μονοπατάκι μπροστά μας φαίνεται να είναι ένα βήμα πριν από την κατάρρευση. Στο ένα χέρι κρατάει ένα χαρτόκουτο, στο άλλο ένα ογκώδες τηλέφωνο.

«Γεια σας!» λέει όταν φτάνει σ' εμάς. «Καλές γιορτές και συγγνώμη για την ενόχληση. Είστε η τελευταία παράδοση της ημέρας – είναι για την Γκρέις Άιβερς.»

«Καλές γιορτές», ανταποδίδει την ευχή ο Τιμ. «Είναι η κόρη μου. Είναι μέσα, αλλά μπορώ να πάω να τη φωνάξω αν χρειάζεται να υπογράψει.»

«Όχι, αρκεί η δική σας υπογραφή», λέει δίνοντάς του το τη-

λέφωνο και ένα πλαστικό στυλό. Ο μπαμπάς της Γκρέις υπογράφει και ο διανομέας μάς αποχαιρετά και επιστρέφει βιαστικά στο βαν του. Αναμφίβολα ανυπομονεί να πάει σπίτι του να δει την οικογένειά του.

«Από ποιον είναι;» ρωτάω.

Ο Τιμ ελέγχει την ετικέτα στο πακέτο. «Δεν έχει όνομα. Μόνο μια ταχυδρομική θυρίδα στη Βοστώνη».

Το πακέτο είναι μεγάλο, περίπου εξήντα επί εξήντα εκατοστά, κι όταν μου το δίνει ο Τιμ, παρατηρώ ότι δεν είναι πολύ βαρύ. Κοιτάζω με καχυποψία. «Κι αν είναι βόμβα;»

«Τότε θα εκραγεί, θα πεθάνουμε και τα άτομα από τα οποία αποτελούμαστε θα βρουν νέες χρήσεις αλλού στο σύμπαν».

«Και *Καλά Χριστούγεννα* σε όλους μας!» λέω με υπερβολικά γιορτινή διάθεση, πριν στρέψω απαυδισμένος το βλέμμα μου ψηλά. «Είστε πραγματικός σπασίγκλας, κύριε, το γνωρίζετε;»

«Τι είναι αυτό;» ρωτάει η Γκρέις, όταν μπαίνουμε στο σαλόνι του μεγάλου βικτοριανού σπιτιού.

«Δεν είμαι σίγουρος. Μόλις ήρθε...» απαντώ τείνοντάς της το κουτί. «Για σένα!» Η Γκρέις δαγκώνει χαριτωμένα τα χείλη της, όπως κάνει πάντα όταν σκέφτεται. Το βλέμμα της ταξιδεύει στο όμορφα στολισμένο δέντρο και στον σωρό των τέλεια τυλιγμένων δώρων κάτω από αυτό. «Δε νομίζω ότι μπορούμε να το βάλουμε εκεί», αποφασίζει τελικά. «Η ιδεοψυχαναγκαστική μου διαταραχή δε θα μου επέτρεπε ποτέ να περάσω το αυριανό πρωινό γνωρίζοντας ότι υπάρχει ένα ηλίθιο χαρτόκουτο που δε φαίνεται μαγικό κάτω από το δέντρο».

«Μπορώ να πάω να το τυλίξω αν θέλεις», λέω ρουθουνίζοντας δυνατά.

«Δεν έχει μείνει χαρτί περιτυλίγματος».

«Θα χρησιμοποιήσω εφημερίδες. Ή χαρτί κουζίνας».

Η φίλη μου με κοιτάζει επίμονα. «Θα προσποιηθώ ότι δεν το είπες αυτό». Ο πατέρας της γελάει γιατί είναι προδότης.

«Ωραία, τότε άνοιξέ το τώρα», της λέω. «Δεν ξέρουμε καν από ποιον είναι, οπότε μπορεί και να μην είναι καν κανονικό»

χριστουγεννιάτικο δώρο. Το πενήντα τοις εκατό του εαυτού μου πιστεύει ότι είναι βόμβα, αλλά μην ανησυχείς, κούκλα μου, ο πατέρας σου με διαβεβαίωσε ότι τα άτομά μας θα βρουν τρόπο να επαναχρησιμοποιηθούν μετά τον θάνατό μας».

«Μερικές φορές δε σας καταλαβαίνω!» λέει η Γκρέις αναστενάζοντας και στη συνέχεια πάει στην κουζίνα για να βρει ένα ψαλίδι. Θαυμάζω τον κόλο της. Δείχνει υπέροχος μέσα στο κατακόκκινο κολάν της που έχει συνδυάσει μ' ένα ερυθρόλευκο ριγέ πουλόβερ. Ο μπαμπάς της είναι ντυμένος με παρόμοιο πουλόβερ, αλλά το δικό του είναι πράσινο με κόκκινο και έχει πάνω μια κακοπλεγμένη αναπαράσταση ταράνδου, που αρχικά νόμισα ότι ήταν γάτα, όταν μπήκε μέσα νωρίτερα φορώντας το. Προφανώς η μαμά της Γκρέις τού έπλεξε αυτό το απαίσιο πράγμα, όταν η Γκρέις ήταν μικρή. Ως κάποιος που δεν πέρασε πολλές καλές γιορτές με την οικογένειά μου, πρέπει να παραδεχτώ ότι τρελαίνομαι για τις παράξενες παραδόσεις της οικογένειας Άιβερς.

«Εντάξει, ας δούμε, λοιπόν, τι έχουμε δω». Η Γκρέις ακούγεται ενθουσιασμένη καθώς κόβει τη λωρίδα της ταινίας συσκευασίας στο κουτί. Εγώ είμαι σε επιφυλακή, γιατί δεν έχω αποκλείσει εντελώς την ιδέα ότι μπορεί να πρόκειται για απόπειρα δολοφονίας. Ανοίγει τα χάρτινα πετυύγια και βγάζει μια μικρή κάρτα. Ζαρώνει το μέτωπό της κατσουφιάζοντας.

«Τι λέει;» απαιτώ να μάθω.

«Λέει “Μου έλειψες”».

Νιώθω τον εκνευρισμό να πάλλεται μέσα μου. Τι στον διάολο; Ποιος στέλνει στην κοπέλα μου δώρα με κάρτες που λένε *μου έλειψες*;

«Ίσως να είναι από τη μαμά σου;» προσπαθεί να μαντέψει ο Τιμ, δείχνοντας εξίσου σαστισμένος.

Η Γκρέις ψαχουλεύει μέσα στην πλημμύρα από χαρτιά συσκευασίας. Το κατσούφιασμα βαθαίνει όταν τα δάχτυλά της έρχονται σε επαφή με ό,τι υπάρχει στο κουτί. Μια στιγμή αργότερα, το χέρι της ξεπροβάλλει κρατώντας το απόκτημά της. Το

μόνο που βλέπω είναι μια λάμψη από λευκό, μπλε και μαύρο, πριν η Γκρέις ουρλιάξει και πετάξει το αντικείμενο σαν να της έκαψε την παλάμη.

«Όχι!» γρυλίζει. «Όχι. Όχι. Όχι. Όχι, όχι, όχι...» Το οργισμένο βλέμμα της στρέφεται σε μένα. Κουνάει το δάχτυλό της στον αέρα. «Ξεφορτώσου τον, Τζον».

Ωχ, Θεέ μου. Συνειδητοποιώ περί τίνος πρόκειται καθώς πλησιάζω το κουτί. Πλέον έχω αρκετά καλή αίσθηση για το τι περιέχει, και –ναι– είναι ο Αλεξάντερ.

Ο πατέρας της Γκρέις ζαρώνει το μέτωπό του, καθώς σηκώνω την πορσελάνινη κούκλα από το κουτί. «Τι είναι αυτό;» ρωτάει.

«Όχι!» εξακολουθεί η Γκρέις, δείχνοντας εμένα. «Θέλω να φύγει. Τώρα!»

«Τι ακριβώς θέλεις να κάνω;» τη ρωτάω. «Να τον πετάξω στα σκουπίδια;»

Χλωμαίζει στην πρότασή μου αυτή. «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Κι αν θυμώσει;»

«Φυσικά και θα θυμώσει. Κοιτάξτε τον. Είναι μονίμως θυμωμένος». Προσπαθώντας να μην ανατριχιάσω, αναγκάζομαι να κοιτάξω το πρόσωπο του Αλεξάντερ. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έχουν περάσει σχεδόν επτά μακάριοι μήνες από τότε που τον είδα τελευταία φορά. Όσον αφορά τις τρομαχτικές κούκλες αντίκες, αυτή είναι σίγουρα στην κορυφή της λίστας με το πορσελάνινο πρόσωπό της –τόσο λευκό που μοιάζει αφύσικο–, τα μεγάλα άψυχα μπλε μάτια, τα παράξενα πυκνά μαύρα φρύδια, το μικροσκοπικό κόκκινο στόμα και τα κατάμαυρα με μυτερή φράντζα που πέφτει στο κούτελο μαλλιά. Φοράει μπλε πουκάμισο, λευκό μαντίλι, μαύρο σακάκι, σορτσάκι και γυαλιστερά κόκκινα παπούτσια. Είναι ό,τι πιο ανατριχιαστικό έχω δει ποτέ στη ζωή μου.

«Αυτό ήταν!» λέει η Γκρέις. «Δεν επιτρέπεται να είσαι πια φίλος με τον Γκάρετ. Σοβαρά το λέω!»

«Προς υπεράσπισή του, ο Ντιν το ξεκίνησε», επισημαίνω.

«Ούτε με αυτόν μπορείς να είσαι φίλος πια. Τον Τάκερ μπο-

ρείς να τον κρατήσεις, γιατί ξέρω ότι το μισεί όλο αυτό το πάρε δώσε όσο κι εγώ».

«Και νομίζεις ότι εμένα μου αρέσει;» λέω αγριοκοιτάζοντάς την. «Κοίτα αυτό το πράγμα!» Κουνάω τον Αλεξάντερ μπροστά από την Γκρέις, η οποία σκύβει για να αποφύγει τα απλωμένα κοντόχοντρα χέρια του.

«Δεν καταλαβαίνω...» παρεμβαίνει ο Τιμ, πιάνοντας την κούκλα. «Είναι καταπληκτικός! Κοίτα πόση χειροτεχνία έχει πάνω του». Θαυμάζει την κούκλα, ενώ εγώ και η κόρη του τον κοιτάμε με τρόμο.

«Γαμώτο, μπαμπά», αναστενάζει η Γκρέις. «Τώρα ξέρει το άγγιγμά σου».

«Στη Γερμανία έχει κατασκευαστεί;» ρωτάει, συνεχίζοντας να παρατηρεί τον Αλεξάντερ. «Φαίνεται γερμανικής κατασκευής. 19ος αιώνας;»

«Με προβληματίζει πολύ η γνώση σας για τις κούκλες αντίκες», απαντώ με ειλικρίνεια. «Και δεν αστειευόμαστε, κύριε. Αφήστε τον κάτω πριν σας αποτυπώσει στη μνήμη του. Είναι πολύ αργά για μας – μας ξέρει ήδη. Αλλά εσείς έχετε ακόμα χρόνο να σώσετε τον εαυτό σας».

«Από τι;»

«Είναι στοιχειωμένος», απαντά η Γκρέις σκυθρωπά.

Κουνάω το κεφάλι μου συμφωνώντας. «Μερικές φορές ανοιγοκλείνει μόνος του τα μάτια».

Ο Τιμ περνάει τα δάχτυλά του πάνω από τα κινητά βλέφαρα. «Ο μηχανισμός είναι πάρα πολύ παλιός. Αν τα μάτια ανοιγοκλείνουν από μόνα τους, είναι πιθανό να οφείλεται σε φθορά από την πολυκαιρία.»

«Σταμάτα να τον αγγίζεις», παρακαλεί η Γκρέις.

Πραγματικά όμως. Επιθυμεί μήπως να πεθάνει ο τύπος ή κάτι τέτοιο; Ξέρω πάντως, χωρίς αμφιβολία, πως ο Γκάρετ τουλάχιστον θέλει αυτό ακριβώς, γιατί προφανώς και θα τον δολοφονήσω την επόμενη φορά που θα τον δω. Αγαπώ τον Γκάρετ Γκράχαμ σαν αδερφό μου. Είναι ο πιο στενός μου φίλος. Είναι

συμπαίκτης μου και είναι φοβερός. Αλλά να μας το κάνει αυτό χριστουγεννιάτικα;

Βέβαια, έκανα κατάχρηση των προνομίων μου και χρησιμοποίησα πριν από μερικούς μήνες το εφεδρικό κλειδί που έχω για να βάλω κρυφά τον Αλεξάντερ στο σπίτι του Γκάρρετ και της φίλης του για τα γενέθλια της Χάνα. Αλλά και πάλι.

«Σας πειράζει να βγάλω μερικές φωτογραφίες και να προσπαθήσω να βρω την αξία του;» ρωτάει ο Τιμ, με τον ακαδημαϊκό σπασίγλα μέσα του να σηκώνει κεφάλι.

«Μην παιδεύετε. Κοστίζει τέσσερα χιλιάδικα», του απαντώ.

Τα φρύδια του ανασηκώνονται. «Τέσσερις χιλιάδες δολάρια;»

Η Γκρέις γνέφει επιβειβαιώνοντάς του την πληροφορία. «Αυτός είναι άλλος ένας λόγος που δεν μπορούμε απλώς να τον πετάξουμε στα σκουπίδια. Είναι λάθος να πετάξουμε κάτι που αξίζει τόσο πολλά χρήματα».

«Ο Ντιν τον αγόρασε πριν από δύο χρόνια σε μια δημοπρασία με αντίκες», εξηγώ. «Στην περιγραφή έλεγε ότι ήταν στοιχειωμένος, οπότε ο Ντιν σκέφτηκε ότι θα ήταν πολύ αστειό να πάρει την κούκλα για την κόρη του Τακ, που ήταν μωρό τότε. Η Σαμπρίνα έγινε έξαλλη, οπότε περίμενε να έρθουν στην πόλη ο Ντιν με την Άλι μερικούς μήνες αργότερα για να τους το ανταποδώσει. Πλήρωσε κάποιον στο ξενοδοχείο τους για να αφήσει την κούκλα στο μαξιλάρι του Ντιν».

Η Γκρέις χαχανίζει. «Η Άλι είπε ότι ο Ντιν ούρλιαξε σαν κοριτσάκι όταν άναψε το φως και είδε τον Αλεξάντερ εκεί».

«Και κάπως έτσι, μας έχει γίνει συνήθεια!» ολοκληρώνω την αφήγηση μισοχαμογελώντας, μισοαναστενάζοντας. «Βασικά, στέλνουμε τον Αλεξάντερ ο ένας στον άλλον, εκεί που δεν το περιμένουμε».

«Τι είπε ο άνθρωπος που τον πουλήσε;» ρωτάει ο Τιμ με περιέργεια. «Έχει κάποια ιστορία;»

Η Γκρέις κουνάει το κεφάλι της. «Μπαμπά, σε παρακαλώ, σταμάτα να τον προκαλείς. Μπορεί να σε ακούσει».

«Είχε μια κάρτα μαζί με βασικές πληροφορίες», απαντώ ανα-

σηκώνοντας τους ώμους μου. «Δεν μπορώ να θυμηθώ ποιος την έχει τώρα. Το όνομά του είναι Αλεξάντερ και ανήκε σ' ένα μικρό παιδί που το έλεγαν Γουίλι και πέθανε στην Καλιφόρνια, την Εποχή των Χρυσοθήρων. Προφανώς, όλη η οικογένειά του πέθανε από την πείνα κατά τη διάρκεια της αναζήτησης χρυσού, εκτός από τον Γουίλι. Το καημένο το παιδί περιπλανιόταν για μέρες ψάχνοντας για βοήθεια και τελικά έπεσε σε μια χαράδρα, έσπασε το πόδι του και έμεινε εκεί μέχρι που πέθανε από την έκθεση στον ήλιο».

Η Γκρέις ανατριχιάζει. «Τον βρήκαν να σφίγγει τον Αλεξάντερ στο στήθος του. Ο ψυχάκιος που πουλούσε την κούκλα είπε ότι το πνεύμα του Γουίλι μπήκε στον Αλεξάντερ λίγο πριν πεθάνει το παιδί».

Τα μάτια του Τιμ ανοίγουν διάπλατα. «Χριστέ μου. Και γαμώ τις τρομαχτικές ιστορίες!»

Τον κοιτάζω έκπληκτος. «Κύριε... Μόλις βρίσαστε;»

«Πώς να μη βρίσω;» Βάζει τον Αλεξάντερ πίσω στο κουτί και το κλείνει. «Γιατί δεν τον ανεβάζουμε στη σοφίτα; Η Τζιν και ο Ντέιβιντ θα είναι εδώ από λεπτό σε λεπτό. Δε θέλουμε να τους εκθέσουμε σε κάτι τέτοιο».

Γνέφοντας αποφασιστικά, ο Τιμ Άιβερς απομακρύνεται με το κουτί στο χέρι. Ειλικρινά δεν ξέρω αν μιλάει σοβαρά ή αν μας κάνει πλάκα.

Τα χείλη μου συσπώνται καθώς απευθύνομαι στην Γκρέις προσπαθώντας να μη γελάσω. «Ορίστε. Ο Αλεξάντερ εξορίστηκε μόλις στη σοφίτα. Νιώθεις καλύτερα;»

«Είναι ακόμα στο σπίτι;»

«Λοιπόν, ναι, αλλά...»

«Τότε, όχι. Δεν αισθάνομαι καλύτερα!»

Χαμογελώντας, την πιάνω από τη μέση και την τραβάω προς το μέρος μου. Μετά χαμηλώνω το κεφάλι μου και ακουμπάω τα χείλη μου πάνω στα δικά της. «Τώρα;» ψιθυρίζω.

«Κάπως καλύτερα», υποχωρεί.

Όταν τη φιλάω ξανά, λιώνει πάνω μου και τυλίγει τα χέρια

της γύρω από τον λαιμό μου. Γαμώτο. Μου λείπει τόσο πολύ αυτό όταν ταξιδεύω. Ήξερα εξαρχής ότι ο τρόπος ζωής στο επαγγελματικό χόκεϊ θα ήταν σκληρός, αλλά δεν είχα προβλέψει πόσο θα μου έλειπε η Γκρέις κάθε φορά που παίζουμε εκτός έδρας.

«Δε μου αρέσει που πρέπει να φύγεις πάλι», λέει με τα χείλη της σχεδόν να ακουμπούν τα δικά μου.

Προφανώς οι σκέψεις της απηχούν τις δικές μου. «Έχουμε ακόμα λίγες μέρες», της θυμίζω.

Δαγκώνει τα χείλη της και ακουμπάει το μάγουλό της στον αριστερό μου λοβό. «Δεν είναι αρκετές...» λέει τόσο χαμηλόφωνα που με δυσκολία την ακούω.

Αναπνέω το γλυκό άρωμα των μαλλιών της και την κρατάω πιο κοντά μου. Έχει δίκιο. Δεν είναι αρκετές...

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΗ. ΚΙ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΩΤΗΜΑ: ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ;

Ο Τάκερ και η Σαμπρίνα προσπαθούν να ξεφύγουν από τη ρουτίνα τους με ένα ρομαντικό ταξίδι μετά τον γάμο τους.

Ο Ντιν θέλει να κάνει πρόταση γάμου στην Άλι, μόνο που δυσκολεύεται να βρει τις σωστές λέξεις και συναντά αντίσταση στις απόψεις της Άλι για το επόμενο βήμα στη σχέση τους.

Ο Λόγκαν και η Γκρέις είναι διαρκώς απασχολημένοι με υποχρεώσεις, περνούν ελάχιστο χρόνο μαζί και φλερτάρουν με την ιδέα να κλεφτούν.

Η Χάνα έχει ένα μυστικό και περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να το αποκαλύψει στον Γκάρντ, ο οποίος αντιμετωπίζει τα τραύματα του παρελθόντος του.

Τελικά, η ζωή μετά το πανεπιστήμιο δεν είναι όπως τη φαντάζονταν, και τα χρόνια των σπουδών δεν τους προετοίμασαν καθόλου για τα σκαμπα-νεβάσματα της ενηλικίωσης...

Το πέμπτο και τελευταίο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ **Off-Campus** όπου πρωταγωνιστούν παίκτες μιας ομάδας χόκεϊ και τα κορίτσια που θα τους κάνουν να παραμιλούν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30301